

Kereszt a Parlamenten, pelenka az út szélén... szenny a médiában

2018 augusztus 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Végre bekövetkezett az, amit olyan sokan vártak a rendszerváltozást követően...

Végre igazi magyar, keresztény ünnepé vált augusztus 20-a, amikor is a magyar törvényhozás házára kikerült a

vörösben izzó zászlón ragyogó kereszt... Olyasmi, mint amellyel eleink járták az országot, ha veszély leselkedett a nemzetre. És évtizedek után e nemzet égi Királynőjét, a Magyarok Nagyasszonyát is segítségül hívta végre egy magyar, keresztény politikus... mint tette Hunyadi, Dobó, Rákóczi és oly sokan még azok közül, akik az évszázadok során látták, érezték, megtapasztalták a veszélyt, a nemzetünk ellen való gyilkos indulatokat.

És bár az égi segítség nem mindig látható és nem kézzelfogható, mégis elmondhatjuk, hogy nem voltunk egyedül a vészterhes időkben, hiszen még vagyunk, élünk a Kárpátok gyűrűjében. Meddig?

Azt csak a Fennvaló tudja, hiszen méltók e megmaradásra eddig sem voltunk, de az isteni kegyelem mégis megtartott minket, súlyos feladatokat szabva és adva minden magyarra, aki hittel átérzi és érti, mi is a feladata a magyar nemzetnek. A történelem, mint egy mókuserék, forog, ismétlődik.

Mindig voltak igaz, hű magyarok, voltak hitehagyók, árulók, és voltak, akiket saját korukban nem akartak érteni, de igazuk később világossá vált. Voltak és vannak olyanok, akik nem a napi politika szennyesét teregették, teregetik, hanem évtizedekre előre gondolkodtak, gondolkodnak, levonva az évszázadok drámai konzekvenciáját. Ám, végre eljutottunk oda, hogy meg merjük mutatni a keresztény magyar nemzet jelképeit, ki merjük mondani jelszavait, ahogy kimondták egykor: „Istennel a hazáért és a szabadságért”... és talán egyre többen megtöltjük a történelmi magyar hittel is e jelszavakat, hogy ne csupán elpuffogatott szlogenek, de mély tartalmú és imádságos gondolatokká váljanak.

Mert Isten nélkül, s az értünk közbenjáró Magyarok Nagyasszonya nélkül aligha lehetünk győztesek abban a rettenetes háborúban, amely körülvesz minket, és amelynek létfországa már érezhető a mindennapok reményekkel teli, de a puskaport szárazon tartó valóságában.

Voltak, akiket zavart a vörös zászlón ragyogó kereszt, amely nem véletlenül és nem mondanivaló nélkül került ki a törvényhozás épületére. Ezek nem magyar emberek, nem hazafiak, és nem a nemzet megmaradását szolgálják. Igaz, szolgálják is, de nem a lélek és a hit hívta őket szolgálatra, hanem a pénz... mások pénze saját hazájuk ellen. Ilyenek is voltak a magyar történelem minden időszakában, s megszüntetni e genetikai sérülést nem lehet.

Úgy kell együtt élnünk velük, mint a reumával, amelyet kezelni lehet, de meggyógyítani nem. S ha jól kezeljük, akkor nem zavar senkit e betegség a mindennapokban. A súlyosabb baj az, hogy egy törpe minoritás ostoba és méltatlan cselvetéseire a nemzet nagyobbik részéhez szóló keresztény nemzeti sajtó olyan bután reagál, hogy csaknem önmagát is ezeknek a szintjére süllyeszti. Pedig nem kellene...

Nem kellene tudomást venni „szaros pelenkás” hűbörgésekről, nem kellene tudomást venni arról, hogy egy-egy primitív politikai celeb mit tart István királyról, vagy a kifüggesztett zászlóról, mert ezek a megnyilvánulások nem építők, nem adnak erőt, csupán megrendítik az amúgy is labilis belső rendet, a hitet, az elkötelezettséget, ugyanis energiákat emészteneek föl, rossz érzéseket, szeretetlenséget ébresztenek az olvasókban. És szeretetlenségben nem lehet pozitívan viselkedni, remélni, harcolni, győzni.

Az ellenzék által generált vagdalózásokba, a degenerált törpék üvöltözésébe nem kéne beállni, nem kellene válaszolni, de megjelentetni sem kellene, hiszen mi, jobboldali nemzeti keresztény orgánok, újságírók csináljuk a legjobb reklámot a hazaárulóknak, a primitíveknek, a proliknak. A nemzeti sajtónak más a feladata! A nemzetet kell erősítenie, a nemzetet kell felfegyvereznie építő gondolatokkal, reménnyel és buzdítani kell az elszántságra.

Erkölcsei útmutatás kell a nemzetnek, s ha az kell, akkor ezt az erkölcsi útmutatást is legelsősorban a nemzeti sajtó kell, hogy megadja. Az azonban, ha „szaros pelenkáról” és a nemzet sötéttagyúak által való megalázásáról adunk hírt, és azok kibeszélésével telnek a már-már unalmassá és színvonaltalanná váló nemzeti TV-s stúdióbeszélgetések, azzal nem építünk, hanem segítünk rombolni... Fel kellene fedezni az értékek továbbításának lehetőségét, s nem botrányos históriákkal kitölteni a mősoridőket.

Mert értékeink vannak, a történelmi párhuzamokat meg kell ismertetni, s fel kell készülni az önvédelemre. Emellett arra is jó lenne koncentrálni, hogy a kereszténység és a magyarság miért egy és elválaszthatatlan... Át kellene tehát értékelnünk a nemzeti sajtó hivatását, s ehhez kell alakítani a mősorok, a lapok tartalmát.

Ne hülyékről és árulókról szóljon a keresztény nemzeti média, hanem értékekről, példaképekről, tennivalókról. Az áskálódók és hazudozók pedig írják meg saját botor és nem túl jóindulatú lapjaikban, mondják el TV-ikben, de csak saját maguknak, amit akarnak.

Fürödjének a moslékban, amelyet ?k maguk kevernek, de a nemzeti média ne fröcskölje össze ezzel a társadalmat. Augusztus ünnepének környékén nem jól vizsgázott a nemzeti média... mert egy bizonyos szint fölött kellene lennie, de egy bizonyos szint alá süllyedt. Ez pedig nem férhet össze!

Stoffán György - <http://hungaryfirst.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló